

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 279/2025-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľiek **RECORD TK spol. s r.o.**, Bojnická 16/A18, Bratislava, **M.Cup s.r.o.**, Rybárska brána 8, Bratislava, a **MPL STAVING spol. s r.o.**, Zadunajská cesta 10, Bratislava, zastúpených **URBAN & PARTNERS s.r.o.**, advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Protimonopolného úradu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 0022/OKT/2016, postupu Správneho súdu v Bratislave (predtým Krajského súdu v Bratislave) v konaní vedenom pod sp. zn. BA-2S/67/2020 a postupu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4Shk/3/2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľiek a skutkový stav veci

1. Sťažovateľky sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 2. mája 2025 a doplnenou podaním doručeným 23. mája 2025 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 47 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom protimonopolného úradu (správneho orgánu) a všeobecných súdov v konaniach označených v záhlaví tohto uznesenia. Zároveň navrhujú, aby ústavný súd prikázal najvyššiemu správne mu súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 4Shk/3/2022 konal bez zbytočných prieťahov a priznal každej z nich primerané finančné zadost'učinenie (sumu 4 000 eur od správneho orgánu, sumu 2 500 eur od správneho súdu a sumu 8 000 eur od najvyššieho správneho súdu) a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že protimonopolný úrad v správnom konaní vedenom pod sp. zn. 0022/OKT/2016 sťažovateľkám rozhodnutím č. 2018/DOH/POK/1/38 zo 7. novembra 2018 uložil peňažné sankcie a zákaz účasti na verejnom obstarávaní, a to za správny delikt v podobe dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž, a na podklade podaných rozkladov Rada Protimonopolného úradu Slovenskej republiky rozhodnutím č. 2019/DOH/POK/R/42 z 19. decembra 2019 potvrdila prvostupňové rozhodnutie. Proti označeným rozhodnutiam protimonopolného úradu podali sťažovateľky 28. februára 2020 správnu žalobu, ktorú krajský súd rozsudkom č. k. 2S/67/2020-720 z 20. októbra 2021 zamietol, pričom proti rozsudku krajského súdu sťažovateľky podali kasačnú sťažnosť (datovanú 1. marca 2022), o ktorej od predloženia súdneho spisu 28. júna 2022 ku dňu podania ústavnej sťažnosti najvyšší správny súd nerozhodol.

3. Z vlastných zistení ústavného súdu vyplynulo, že totožné sťažovateľky sa ústavnými sťažnosťami doručenými ústavnému súdu 28. júna 2024 a následne spojenými ústavným súdom na spoločné konanie domáhali okrem iného vyslovenia porušenia svojich práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a na prejednanie záležitosti v primeranej lehote postupom protimonopolného úradu a správnych súdov v totožnom napadnutom konaní. Ústavný súd ústavné sťažnosti uznesením sp. zn. I. ÚS 532/2024 z 2. októbra 2024 odmietol z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí, nad rámec sa však vyjadril aj k parciálnym námietkam sťažovateľiek. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práv postupom protimonopolného úradu konštatoval, že napadnuté konanie právoplatne skončilo ešte pred podaním ústavných sťažností, nešlo teda o aktuálny a trvajúci zásah do práv sťažovateľiek, a preto túto časť ústavných sťažností ústavný súd odmietol ako podané oneskorene, a tým aj ako zjavne neopodstatnené. V optike oneskoreného podania ústavných sťažností posúdil ústavný súd aj konanie správneho súdu (predtým krajského súdu), keďže boli podané v čase, keď krajský súd už svojím postupom nemohol zasiahnuť do práv sťažovateľiek. Krajský súd rozsudkom z 20. októbra 2021 správnu žalobu zamietol, sťažovateľky podali proti nemu kasačnú sťažnosť z 1. marca 2022 (ktorá bola krajskému súdu doručená 1. marca 2022). Rozsudok krajského súdu nadobudol v rovnaký deň právoplatnosť a konanie pred krajským súdom tak bolo ako celok právoplatne skončené. Z uvedeného dôvodu aj túto časť ústavných sťažností ústavný súd ako podané oneskorene, a tým aj ako zjavne neopodstatnené, odmietol. A napokon vo vzťahu k postupu najvyššieho správneho súdu ústavný súd konštatoval, že dĺžka konania najvyššieho správneho súdu v trvaní dvoch rokov od predloženia súdneho spisu do podania ústavných sťažností síce nie je optimálna, nedosahuje však ústavnoprávne relevantnú intenzitu znamenajúcu zásah do práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, a preto v tejto časti ústavné sťažnosti odmietol ako zjavne neopodstatnené. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 31. októbra 2024.

4. Ústavnému súdu bola 10. januára 2025 doručená ďalšia, v poradí druhá ústavná sťažnosť sťažovateľiek, ktorou sa opätovne domáhali vyslovenia porušenia svojich práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, avšak len postupom najvyššieho správneho súdu v totožnom napadnutom konaní. Ústavný súd ústavnú sťažnosť uznesením sp. zn. I. ÚS 125/2025 z 27. februára 2025 odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 6. marca 2025.

II. Argumentácia sťažovateľiek

5. Sťažovateľky sa s odkazom na judikatúru súdnych autorít [napr. II. ÚS 344/2022, rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 2404/21 z 22. februára 2022 či Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), napr. Bako sťažnosť č. 60227/00 (bez bližšej špecifikácie) a rozsudky vo veciach Grešáková proti Slovenskej republike z 22. 11. 2016, sťažnosť č. 77164/12, Ivan proti Slovenskej republike z 27. 6. 2017, sťažnosť č. 57405/15, Balogh a ďalší proti Slovenskej republike z 31. 8. 2018 (bez bližšej špecifikácie), Kiurkchian proti Bulharsku z 24. 3. 2005, sťažnosť č. 44626/98, Šidlová proti Slovensku z 26. 9. 2006, sťažnosť č. 50224/99] domáhajú preskúmania správneho a súdneho konania ako celku, pričom jeho počiatok spájajú s konaním protimonopolného úradu začatým 16. septembra 2016.

6. Namietané konanie trvá ku dňu podania ústavnej sťažnosti viac ako osem rokov a osem mesiacov. Sťažovateľky poukazujú na pretrvávajúcu absenciu rozhodnutia najvyššieho správneho súdu, ktorému bola vec správnym súdom predložená na rozhodnutie 27. júna 2022.

7. Vo vzťahu k právnej neistote sťažovateľky dopĺňajú, že *„zákaz účasti na verejnom obstarávaní uložený protimonopolným úradom nebol do dnešného dňa vykonaný z dôvodu odkladu v nadväznosti na podanú správnu žalobu (a kasačnú sťažnosť) voči rozhodnutiu protimonopolného úradu. Inými slovami povedané, právna neistota sťažovateľov v tejto časti vychádza z toho, či budú musieť vykonať uložený zákaz alebo bude predmetný zákaz zrušený správnymi súdmi. Naproti tomu udelená peňažná sankcia bola splatná a uhradená sťažovateľmi, pričom v dôsledku vzniknutých prieťahov v konaní, nemôžu to dnešného dňa definitívne ustáliť, či im zaplatené peňažné prostriedky v súhrnnej sume 117.690 EUR budú vrátené alebo nie.“*

8. V nadväznosti na uvedené sťažovateľky dávajú do pozornosti aj neopomenuteľnú súčasť súdneho konania, ktorou je rozhodovanie o náhrade trov konania. Prvostupňovým rozsudkom správneho súdu neboli priznané náhrady trov konania žiadnej z procesných strán. Po vydaní *„finálneho“* rozhodnutia bude však právna neistota sťažovateľiek naďalej pretrvávať, keďže bude povinnosťou správneho súdu po vrátení veci z kasačného súdu rozhodnúť uznesením vyššieho súdneho úradníka o výške náhrady trov konania za kasačné konanie a konanie pred správnym súdom, proti ktorému bude prípustná sťažnosť, o ktorej bude potrebné právoplatne rozhodnúť; až vtedy bude v zmysle stabilnej judikatúry ESLP ukončená právna neistota sťažovateľiek.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Predmetom preskúmania v konaní o ústavnej sťažnosti (v poradí tretej) je opakované tvrdenie sťažovateľiek o porušení ich označených práv postupom protimonopolného úradu a správnych súdov v označených konaniach.

10. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 186/2010, I. ÚS 7/2023) a namietané porušenie označených

práv sťažovateľiek možno posudzovať spoločne. To isté platí aj vo vzťahu k čl. 47 charty (III. ÚS 599/2021).

11. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

12. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne tak čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 47 ods. 2 charty) v jeho všeobecnom poňatí odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 10/98, I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, I. ÚS 89/02, I. ÚS 47/03, IV. ÚS 59/03, IV. ÚS 205/03, IV. ÚS 535/2013, I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 64/2020). Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) sa splní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty týkajúcej sa svojich práv (pozri napr. II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, II. ÚS 22/96, II. ÚS 48/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 92/97, I. ÚS 10/98, IV. ÚS 535/2013, I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 64/2020).

13. Ústavný súd vo svojej judikatúre súvisiacej s namietaným porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov opakovane konštatuje, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie tohto základného práva (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Ústavný súd poukazuje na právny názor vyslovený v jeho doterajšej judikatúre, podľa ktorého ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

14. Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľiek, odkazujúc pritom na svoje závery vyplývajúce z odôvodnení už skôr vydaných rozhodnutí vo veci sťažovateľiek.

K posúdeniu správneho a súdneho konania ako celku:

15. K námietke sťažovateľiek, že oddelovanie administratívnej a súdnej fázy konania nie je v súlade s prístupom ESĽP, ktorý tieto fázy konania posudzuje spoločne ako jeden celok, ústavný súd poukazuje na svoje predošlé (prvé) rozhodnutie vo veci sťažovateľiek (sp. zn. I. ÚS 532/2024 z 2. októbra 2024), pričom akcentuje, že rešpektuje judikatúru ESĽP, avšak v uvedenom náhlade na subjekt porušovateľa práv sťažovateľa je medzi subjektom, ktorý je porušovateľom v konaní

pred ESLP, a porušovateľom v konaní pred ústavným súdom zásadný rozdiel. Ústavný súd totiž v tomto type konania nekoná proti Slovenskej republike, ale proti konkrétnemu porušovateľovi práv. Ak účelom ústavnej sťažnosti je zjednanie nápravy smerujúcej k ukončeniu (prietahovej) veci v primeranej lehote, a tým k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľiek, nemožno na výsledok nahliadať len cez prizmu primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré by nemalo byť ponímané ako výsledok a cieľ tohto konania, ale ako dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04, I. ÚS 115/2024).

K namietanému porušeniu práv postupom protimonopolného úradu:

16. Ústavný súd vo svojom prvom rozhodnutí vo veci sťažovateľiek (sp. zn. I. ÚS 532/2024 z 2. októbra 2024) podčiarkol jednu zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, ktorá musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť v zásade odmietne ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde (II. ÚS 104/2022, III. ÚS 107/2022)], pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESLP (rozsudky vo veciach Obluk proti Slovenskej republike z 20. 6. 2006, sťažnosť č. 69484/01, body 61 až 65; Mazurek proti Slovenskej republike z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05).

17. Vo vzťahu k napadnutému konaniu protimonopolného úradu ústavný súd poukázal na fakt, že právoplatne skončilo ešte pred podaním ústavných sťažností, a teda nešlo o aktuálny a trvajúci zásah do práv sťažovateľiek, čo v zmysle ustálenej judikatúry viedlo k odmietnutiu ústavných sťažností ako podaných oneskorene, a tým aj ako zjavne neopodstatnených [§ 56 ods. 2 písm. f) a g) zákona o ústavnom súde]. Ani podanie aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľkami nemôže na uvedenom skoršom závere ústavného súdu nič zmeniť.

K namietanému porušeniu práv postupom správneho súdu:

18. Uvedené platí aj vo vzťahu k opätovnej námietke sťažovateľiek k postupu správneho súdu v napadnutom konaní, na ktorú taktiež dostali odpoveď v prvom rozhodnutí ústavného súdu (sp. zn. I. ÚS 532/2024 z 2. októbra 2024). Krajský súd rozsudkom č. k. 2S/67/2020-720 z 20. októbra 2021 správnu žalobu zamietol, sťažovateľky podali proti nemu kasačnú sťažnosť z 1. marca 2022, táto bola krajskému súdu doručená 1. marca 2022, čím rozsudok krajského súdu nadobudol v rovnaký deň právoplatnosť a konanie pred krajským súdom tak bolo ako celok právoplatne skončené. Pôvodná (prvá) a aj aktuálna ústavná sťažnosť sťažovateľiek je preto vo vzťahu k postupu správneho súdu podaná oneskorene, a tým aj zjavne neopodstatnená. Táto argumentácia platí aj pre alternatívu, v ktorej by ústavný súd nahliadal na konanie pred orgánom verejnej správy a na konanie pred správnym súdom ako na jeden celok, pretože vec bola v správnom súdnom konaní právoplatne skončená, a tým bola právna neistota sťažovateľiek odstránená, pričom kasačná

sťažnosť nemá v predmetnom aspekte povahu odvolania, ale dovolania (opravného prostriedku podávaného proti už právoplatnému rozhodnutiu).

K namietanému porušeniu práv postupom najvyššieho správneho súdu:

19. Sumarizujúc špecifiká konania o kasačnej sťažnosti sťažovateľiek, ústavný súd vo svojom skoršom, v poradí druhom rozhodnutí (sp. zn. I. ÚS 125/2025 z 27. februára 2025) konštatoval, že dĺžka konania najvyššieho správneho súdu v trvaní dvoch rokov od predloženia súdneho spisu do podania prvých ústavných sťažností sťažovateľiek (bod 3) síce nie je optimálna, nedosahuje však ústavnoprávne relevantnú intenzitu znamenajúcu zásah do práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a ostatných od tohto práva odvodzovaných práv, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľiek v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

20. Ústavný súd na tomto mieste konštatuje, že od ním uskutočneného prieskumu postupu najvyššieho správneho súdu v napadnutom konaní k momentu rozhodovania o ostatnej ústavnej sťažnosti sťažovateľiek (27. február 2025) do dňa predloženia nového podania sťažovateľiek (2. mája 2025) uplynul len minimálny časový odstup (2 mesiace a 5 dní). Sťažovateľkami numericky vyjadrená dĺžka kasačného konania (2 roky a 10 mesiacov od predloženia veci kasačnému súdu) nie je v danom kontexte spôsobilá kvalifikovane ovplyvniť či korigovať závery ústavného súdu prezentované v jeho predchádzajúcom rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 125/2025 z 27. februára 2025. Navyše, ako z doplnenia ústavnej sťažnosti doručeného ústavnému súdu 23. mája 2025 vyplýva, sťažovateľky sa 8. mája 2025, teda bezprostredne po podaní ústavnej sťažnosti, obrátili na najvyšší správny súd so žiadosťou o poskytnutie informácie o ďalšom procesnom postupe vo svojej veci. Dňa 22. mája 2025 im bolo oznámené, že prejednanie ich veci je možné očakávať v časovom horizonte najbližších dvoch mesiacov, pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku budú informované päť dní vopred. Z uvedeného vyplýva, že vo veci sťažovateľiek možno očakávať v krátkom čase „*finálne*“ rozhodnutie.

21. Ústavný súd sa nestotožnil s argumentáciou sťažovateľiek, že ich právna neistota bude pretrvávať aj po vydaní „*finálneho*“ rozhodnutia, keďže bude povinnosťou správneho súdu po vrátení veci z kasačného súdu rozhodnúť uznesením vyššieho súdneho úradníka o výške náhrady trov konania za kasačné konanie a konanie pred správnym súdom, proti ktorému bude prípustná sťažnosť. Otázka trov konania je sekundárnym aspektom súdneho rozhodovania a predmetom rozhodovania sa táto otázka prakticky stáva až po samotnom meritórnem rozhodnutí. Primeranosť rozhodovania o náhrade trov konania možno teda logicky posudzovať až od momentu rozhodnutia vo veci samej. Z tohto dôvodu vyznieva uistenie sťažovateľiek v ústavnej sťažnosti, že po meritórnem rozhodnutí budú (už dopredu) pociťovať právnu neistotu týkajúcu sa aj náhrady trov konania, ako predčasné, ale najmä ako účelové. Ako samotné sťažovateľky v ústavnej sťažnosti uvádzajú, prvostupňovým rozsudkom správneho súdu neboli priznané náhrady trov konania žiadnej z procesných strán. Aktuálne je teda o trovách konania rozhodnuté a ďalšie prípadné rozhodovanie o trovách konania je závislé od rozhodnutia kasačného súdu, a teda v tomto momente predčasné. Teda rozhodovať sa bude vo vzťahu k trovám kasačného aj správnosúdneho konania, ak by kasačný súd rozhodnutie správneho súdu zmenil, prípadne zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie alebo postúpil príslušnému orgánu, čo nemožno prezumovať. Ak by došlo

k zamietnutiu alebo odmietnutiu kasačnej sťažnosti, rozhodovať sa bude len o trovách kasačného konania, vo vzťahu ku ktorému platia závery predchádzajúceho bodu.

22. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľiek v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

23. Ústavný súd zároveň opätovne pripomína, že prípadná následná nečinnosť najvyššieho správneho súdu alebo jeho prípadná následná neefektívna, resp. nesústredená činnosť by mohla založiť inú kvalitu posudzovania zbytočných priesťahov, čo by mohlo mať za následok vyslovenie porušenia práv sťažovateľiek ústavným súdom. V takom prípade by toto rozhodnutie nebolo prekážkou prípustnosti opätovného konania pred ústavným súdom a rozhodovania vo veci samej, čo však neplatí pre alternatívu unáhlene opakovaného podania ústavnej sťažnosti, ako to bolo v danom prípade.

24. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľiek v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2025

Ladislav Dudíťš
predseda senátu